

Sygn. akt II NSNc 153/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Przesławski

Aleksander Stefan Popończyk (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z powództwa Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Płocku działającego
na rzecz T. G.

przeciwko P. S.A. w W.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 12 stycznia 2023 r.

skargi nadzwyczajnej wniesionej przez Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu
Okręgowego w Poznaniu z 8 października 2019 r., sygn. XV Ca 737/19:

- 1. oddala skargę nadzwyczajną;**
- 2. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania
wywołane wniesieniem skargi nadzwyczajnej.**

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w Gostyniu w dniu 25 stycznia
2018 r. prokurator Prokuratury Okręgowej w Płocku działający na rzecz T. G. wniósł
o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego tj. o uznanie, że nie została zawarta

pomiędzy T. G. , a pozwaną P. S.A. z siedzibą w W. umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych oznaczona datą 2 lutego 2015 r. nr [...]. Jednocześnie pozew obejmował żądanie zasądzenia od strony pozwanej kosztów postępowania. T. G. poinformowana o możliwości wstąpienia do sprawy w charakterze powoda nie skorzystała z tego uprawnienia.

Wyrokiem z dnia 23 października 2018 r. sygn. akt I C 20/18 Sąd Rejonowy w Gostyniu oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku, działając na rzecz T. G., złożył prokurator Prokuratury Okręgowej w Płocku, zaskarżając powyższy wyrok w całości. Skarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c., art. 232 k.p.c. oraz art. 328 k.p.c. Na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 368 § 1 pkt. 5 k.p.c. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gostyniu, ewentualnie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości.

Wyrokiem z dnia 8 października 2019 r. sygn. akt XV Ca 737/19 Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił apelację. W uzasadnieniu wyroku wskazał, że podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, jak również ich ocenę prawną oraz stanowiącą podstawę ustaleń faktycznych dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów i przyjmuje je za własne. W odniesieniu do zarzutów apelacji stwierdził, że w ramach złożonej apelacji strona powodowa nie zdołała wykazać, by Sąd Rejonowy rozpatrujący przedmiotową sprawę naruszył zasady swobodnej oceny dowodów, a uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wszystkie wymogi formalne przewidziane przez Kodeks postępowania cywilnego

Pismem z 1 lutego 2022 r. od prawomocnego wyroku wydanego 8 października 2019 r. przez Sąd Okręgowy w Poznaniu, sygn. akt XV Ca 737/19 w sprawie z powództwa prokuratora Prokuratury Okręgowej w Płocku działającego na rzecz T. G. przeciwko P. S.A. z siedzibą w W. (dalej także: P. S.A.), Prokurator Generalny wniósł skargę nadzwyczajną.

Na podstawie art. 89 § 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1904 ze zm.; dalej: u.SN) Prokurator Generalny powyższemu nakazowi zapłaty zarzucił:

1. naruszenie zasad, wolności i praw człowieka i obywatela określonych w art. 2, art. 32 ust. 1, art. 45 i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. nr 78, poz. 486 ze zm.) odnoszących się do ochrony zaufania obywateli do państwa oraz do rzetelnej procedury sądowej oraz zasady ochrony konsumentów, a także prawa do sądu i wynikającego z niego prawa do odpowiednio ukształtowanej procedury sądowej, poprzez wadliwe przyjęcie, że konsumentka T. G. zawarła umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z pozwaną spółką i podmiot ten prawidłowo naliczył koszty korzystania z tej usługi, podczas gdy jednoznacznie ustalono w postępowaniu przygotowawczym Prokuratury Rejonowej w Gostyniu sygn. Ds. 45/15, iż podpis konsumentki na umowie z 2 lutego 2015 r. o nr [...] został podrobiony i nigdy nie zawierała ona umowy z pozwaną spółką, która z jej tytułu nienależnie wystawiła faktury VAT na łączną kwotę 1 431,99 zł;

2. II. naruszenie w sposób rażąco prawa, tj.: prawa procesowego tj. art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 381 k.p.c. i art. 382 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na zaniechaniu przez Sąd Odwoławczy rozpoznania wszystkich podniesionych w apelacji i wiążących go zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 232 zd. 2 k.p.c., co skutkowało niepełną ponowną oceną merytoryczną sprawy w ramach kontroli instancyjnej w granicach apelacji, a nadto zaniechaniu dopuszczenia z urzędu dowodu z zeznań T. G., jak również ewentualnej dodatkowej opinii biegłego na okoliczności stanowiące wiadomości specjalne w zakresie pisma ręcznego w sytuacji, gdy roszczenie prokuratora działającego na rzecz konsumentki T. G. było co do zasady uzasadnione, a przeprowadzenie z urzędu tych dowodów stanowiło jedyny sposób przeciwdziałania niebezpieczeństwu pozbawienia T. G. należytej jej ochrony prawnej oraz nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy podważającego funkcję procesu, co skutkowało oddaleniem zasadnego powództwa;

3. oczywistą sprzeczność ustaleń Sądu Odwoławczego z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez:

- pominięcie dowodu z zeznań T. G. wskazanych w treści postanowienia w sprawie sygn. akt Ds. 45/15 Prokuratury Rejonowej w Gostyniu powołanego jako dowód z dokumentów, a w konsekwencji błędne ustalenie, że strona powodowa

nie udowodniła dochodzonych roszczeń opierając się wyłącznie na przypuszczeniach i okolicznościach nieudowodnionych,

- pominięcie dowodu z faktu, że T. G. nadal korzystała ze świadczeń telekomunikacyjnych dotychczasowej firmy T., z którą miała zawartą umowę od wielu lat i nigdy nie występowała o rozwiązanie wskazanej umowy co skutkowało błędnym uznaniem, że podpisała ona z pozwaną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, co stoi w jawnej w sprzeczności z zasadami rozumowania i doświadczenia życiowego,

- pominięcie dowodu z ustalenia nagminności stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych przy wykorzystaniu tego samego *modus operandi* przez pozwaną, co obrazuje zarówno przywołany dowód z dokumentu tj. postanowienie w sprawie sygn. akt Ds. 45/15, jak i prowadzone przez Prokuraturę Okręgową w Płocku śledztwo sygn. V Ds. 168/15, a w konsekwencji odmówienia wiary prawdziwości twierdzeń powoda, co jest sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i co doprowadziło do oddalenia zasadnego powództwa i uszczuplenia majątku T. G., która została pokrzywdzona przestępstwem.

Na podstawie art. 91 § 1 u.SN wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, w tym postępowania ze skargi nadzwyczajnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nadzwyczajna jako niezasadna, podlegała oddaleniu.

Zgodnie z art. 89 § 1 u.SN, jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub sądu wojskowego kończącego postępowanie w sprawie może być wniesiona skarga nadzwyczajna, o ile: 1) orzeczenie narusza zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji, lub 2) orzeczenie w sposób rażący narusza prawo przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, lub 3) zachodzi oczywista sprzeczność istotnych ustaleń sądu

z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego - a orzeczenie nie może być uchylone lub zmienione w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Skargę nadzwyczajną, co do zasady, wnosi się w terminie 5 lat od dnia uprawomocnienia się zaskarżonego orzeczenia, a jeżeli od orzeczenia została wniesiona kasacja albo skarga kasacyjna w terminie roku od dnia rozpoznania (art. 89 § 3 zd. 1 u.SN). Zgodnie z art. 115 § 1 u.SN, jedynie przejściowo, w okresie 6 lat od dnia wejścia w życie ustawy, skarga nadzwyczajna może być wniesiona od prawomocnych orzeczeń kończących postępowanie w sprawach, które uprawomocniły się po 17 października 1997 r. W takim przypadku, zgodnie z art. 115 § 1a u.SN, skarga nadzwyczajna od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, które uprawomocniło się przed wejściem w życie ustawy, może być wniesiona jedynie przez Prokuratora Generalnego lub Rzecznika Praw Obywatelskich. Ponadto, od tego samego orzeczenia w interesie tej samej strony skarga nadzwyczajna może być wniesiona tylko raz (art. 90 § 1 u.SN).

Skarga nadzwyczajna jest instrumentem szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości w znaczeniu określonym w art. 175 ust. 1 Konstytucji. Jej celem jest wyeliminowanie z obrotu wadliwych, a jednocześnie naruszających zasady sprawiedliwości społecznej, orzeczeń sądowych, które dotyczą konkretnych, zindywidualizowanych podmiotów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2019 r., I NSNk 2/19; wyroki Sądu Najwyższego z: 9 grudnia 2020 r., I NSNc 1/20; 13 stycznia 2021 r., I NSNk 3/19). Rolą kontroli nadzwyczajnej nie jest jednak eliminowanie wszystkich wadliwych orzeczeń. Wyjątkowość orzekania w ramach tej instytucji powinna dotyczyć tylko tych z nich, które nie dadzą się pogodzić z podstawowymi zasadami demokratycznego państwa prawnego, będąc *prima facie* orzeczeniami w sposób elementarny niesprawiedliwymi.

Na podmiocie wnoszącym skargę nadzwyczajną spoczywa w pierwszej kolejności powinność wykazania zaistnienia w danej sprawie przynajmniej jednej z przesłanek szczególnych - uchybień wymienionych w art. 89 § 1 pkt 1-3 u.SN. Ponadto, skarga nadzwyczajna musi nawiązywać do przesłanki ogólnej (funkcjonalnej), wskazanej w art. 89 § 1 *in principio* u.SN, która wymaga równoczesnego wykazania, że uwzględnienie skargi nadzwyczajnej jest konieczne

dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Ścisłe określenie przesłanek przedmiotowych skargi nadzwyczajnej związane jest z jej funkcją ochronną w ujęciu Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. z jednej strony, z dążeniem do zapewnienia prawidłowości działania organów władzy publicznej (art. 7 w zw. z art. 2 Konstytucji RP), a z drugiej strony, z konieczną ochroną stabilności i prawomocności orzeczeń sądowych oraz kształtowanych przez nie stosunków prawnych (art. 45 w zw. z art. 2 Konstytucji RP, zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NSNc 22/20; wyrok Sądu Najwyższego z 13 stycznia 2021 r., I NSNk 3/19). Ochrona powagi rzeczy osądzonej (*res iudicata*), a przez to stabilności prawa, należy do fundamentów demokratycznego państwa prawnego i znajduje głębokie uzasadnienie aksjologiczne. Z tego względu - jak wskazuje się w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej: ETPC) - nadzwyczajne środki zaskarżenia muszą być uzasadnione okolicznościami o istotnym i niewątpliwym charakterze, korygującym fundamentalne wady rozstrzygnięć jurysdykcyjnych, niweczące podstawową funkcję wymiaru sprawiedliwości (zob. wyrok ETPC z 24 lipca 2003 r., Riabikh przeciwko Rosji, skarga nr 52854/99). Nie mogą przy tym inicjować *de facto* dodatkowej kontroli instancyjnej. Dopuszczalny na gruncie Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności środek kontroli musi być wobec tego sprawiedliwie wyważonym między prywatnymi interesami a ochroną pewności prawa, w tym ochroną powagi rzeczy osądzonej, od których zależy efektywność funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

Konstrukcyjnym założeniem skargi nadzwyczajnej jest więc takie określenie jej przesłanek, by służyła ona eliminowaniu z obrotu orzeczeń sądowych obarczonych wadami o fundamentalnym znaczeniu w świetle zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. W konsekwencji, stwierdzone naruszenia muszą być na tyle poważne, by względ na całokształt zasady wynikającej z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej nakazywał ingerencję w powagę rzeczy osądzonej (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 9 grudnia 2020 r., I NSNc 1/20 i z 13 stycznia 2021 r., I NSNk 3/19).

Dokonując wstępnej oceny skargi nadzwyczajnej, Sąd Najwyższy nie stwierdził istnienia jakichkolwiek innych okoliczności, które mogłyby uzasadniać ocenę, że w niniejszej sprawie jest ona niedopuszczalna, co skutkowałoby jej odrzuceniem *a limine*, bez potrzeby merytorycznego zbadania podniesionych w niej zarzutów. Została ona wniesiona przez Prokuratora Generalnego, który jest jednym z dwóch podmiotów wskazanych w art. 115 § 1a u.SN, uprawnionych do wnoszenia skarg nadzwyczajnych od orzeczeń, które uprawomocniły się przed dniem wejścia w życie ustawy o Sądzie Najwyższym. Zaskarżony nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej nie może także zostać uchylony, ani zmieniony w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Reasumując, należy stwierdzić, że nie zachodzą przeszkody do merytorycznego rozpoznania wniesionej przez Prokuratora Generalnego skargi nadzwyczajnej.

Skarżący zakreślając pierwszą przesłankę szczegółową skargi nadzwyczajnej zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów konstytucyjnych tj. art. 2 Konstytucji RP (zasada demokratycznego państwa prawnego), art. 32 ust. 1 Konstytucji RP (zasada równości), art. 45 Konstytucji RP (prawo do sądu) oraz art. 76 Konstytucji RP (zasada ochrony konsumenta). Zarzut ten z oczywistych względów nie może zostać uznany za zasadny, bowiem Skarżący nie przedstawił uzasadnienia wskazanych naruszeń, a jedynie odniósł się do ogólnego znaczenia przytoczonych przepisów konstytucyjnych. Sąd Najwyższy przypomina, że samo wskazanie w skardze nadzwyczajnej przepisów prawa, z których naruszeniem, zdaniem Skarżącego, zostało wydane zaskarżone orzeczenie, bez bliższego określenia zarzutów nie może zostać uznane za wystarczające uzasadnienie zarzutu (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NSNc 22/20; z 25 listopada 2020 r., I NSNc 57/20).

Prokurator Generalny zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił również naruszenie w sposób rażący przepisów postępowania tj. art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 381 k.p.c. i art. 382 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na zaniechaniu przez Sąd Odwoławczy rozpoznania wszystkich podniesionych w apelacji i wiążących go zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 232 zd. 2 k.p.c.

Zgodnie z treścią art. 232 zd. 2 k.p.c. sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę; art. 391 § 1 k.p.c. wskazuje zaś, że jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed sądem drugiej instancji, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji (przepisy art. 194-196 i 198 k.p.c. nie mają w takim przypadku zastosowania), zatem także i art. 232 zd. 2 k.p.c. Jednak działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach oraz musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia. Ocena wyjątkowości tej sytuacji musi odnosić się do konkretnych okoliczności danej sprawy, a jednocześnie powinna pozostawać w zgodzie z celem i zasadami procesu. Prawo sądu do przeprowadzania dowodu z urzędu w żadnym wypadku nie może służyć usuwaniu skutków uchybień procesowych stron; nie jest to przyczyna, która miałaby przemawiać za dopuszczeniem dowodu z urzędu. Konstytucyjna zasada sprawiedliwości nie może być rozumiana w taki sposób, że sąd orzekający ma obowiązek podejmować określone czynności z urzędu, niejako wyręczając stronę. Dopuszczenie dowodu niewskazanego przez stronę ma służyć wyjaśnieniu okoliczności sprawy, a nie zmierzać do polepszenia sytuacji procesowej któregośkolwiek z jej przeciwników; nieprzekraczalną granicą wszystkich czynności sądu pozostaje zachowanie zasady bezstronności (A. Turczyn [w:] O. M. Piaskowska red., *Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie procesowe. Komentarz aktualizowany*, LEX/el. 2023, art. 232). Sąd może dopuścić dowód z urzędu w przypadku, gdy będzie to prowadziło do przywrócenia równowagi broni między stronami procesu, co nie może mieć miejsca w przypadku, gdy zaniechanie dopuszczenia przez sąd orzekający dowodu z urzędu zarzuca podmiot profesjonalny - prokurator Prokuratury Okręgowej w Płocku działający na rzecz T. G.. Co więcej, dopuszczenie przez sąd dowodu z urzędu zawsze stanowi przedmiot swobodnego uznania sędziowskiego, zatem nawet w przypadku naruszenia tego przepisu nie może być mowy o jego naruszeniu w sposób rażący, tak jak chciałby tego Skarżący. Na marginesie jeszcze tylko dodać można, że nawet gdyby powód wniósł w postępowaniu odwoławczym o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego (art. 278 k.p.c.) lub przesłuchania stron (art. 299 k.p.c.)

Sąd Okręgowy w Poznaniu nadal nie byłby zobligowany do uwzględnienia takiego wniosku.

Odnosząc się zaś do zarzutu naruszenia przez sąd orzekający normy wynikającej z art. 381 k.p.c., zgodnie z którą sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później, należy w sposób oczywisty stwierdzić, że warunek późniejszego zaistnienia potrzeby powołania się na wskazane przez powoda dowody nie został spełniony. Potrzeba taka jeśli istniała, to zaktualizowała się już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Trzeba podkreślić, że wydanie niekorzystnego dla strony wyroku nie może stanowić samoistnej podstawy powołania się w postępowaniu apelacyjnym na nowe fakty i dowody (wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 1999 r., I PKN 640/98, LEX 39965). Nie można uznać również, że w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Poznaniu doszło do naruszenia art. 382 k.p.c., wedle treści którego sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym. Co prawda w polskim systemie postępowania cywilnego przyjęto co do zasady model apelacji pełnej, to jednak co do zasady sąd drugiej instancji orzeka na podstawie dowodów (zebranych w pierwszej oraz w drugiej instancji), ale zebranych zgodnie z procedurą sądową, a ta umożliwia sądowi w granicach prawa na swobodne decydowanie o powoływaniu dowodów. Jeśli zatem ani sąd I instancji, ani sąd II instancji nie zdecydowały z urzędu o powołaniu dowodów, na których zależało powodowi, dowody te nie znalazły się w grupie dowodów, na podstawie których zobowiązany był orzekać Sąd Okręgowy w Poznaniu.

Ostatni z przedstawionych przez Skarżącego zarzutów wskazywał na oczywistą sprzeczność ustaleń Sądu Odwoławczego z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez pominięcie przez sąd orzekający w II instancji trzech dowodów tj. dowodu z zeznań T. G. wskazanych w treści postanowienia w sprawie sygn. akt Ds. 45/15 Prokuratury Rejonowej w Gostyniu, dowodu z faktu, że T. G. nadal korzystała ze świadczeń telekomunikacyjnych dotychczasowej firmy T. oraz dowodu z ustalenia nagminności stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych przy wykorzystaniu tego samego modus

operandi przez pozwaną. Tak skonstruowany zarzut nie mógł zostać uwzględniony, gdyż jego budowa jest błędna i świadczy o tym, że Skarżący nie rozumie znaczenia przesłanki szczególnej skargi nadzwyczajnej, na którą chciał się powołać. Przesłanka zawarta w art. 89 § 1 pkt 3 u.SN nie dotyczy procedury sądowej, zaś zarzuty pominięcia dowodów, które Skarżący wskazuje jako wypełnienie tej przesłanki już tak. Oczywista sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego może mieć miejsce w sytuacji, gdy dokonane przez sąd ustalenia nie korespondują z zebrany już materiałem dowodowym, co w sposób oczywisty nie może mieć miejsca w sytuacji, gdy np. dany dowód nie został przyjęty w poczet dowodów na podstawie, których orzekł sąd.

Wobec powyższego, zarówno przepisy prawa materialnego, jak i przepisy prawa procesowego wskazane przez Prokuratora Generalnego w skardze nadzwyczajnej nie zostały naruszone przez wydanie zaskarżonego wyroku, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 91 § 1 u.SN orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji. O wzajemnym zniesieniu kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą nadzwyczajną Sąd Najwyższy orzekł na podstawie z art. 398¹⁸ k.p.c., zgodnie z którym w razie wniesienia skargi kasacyjnej przez Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich lub Rzecznika Praw Dziecka koszty procesu w postępowaniu kasacyjnym podlegają wzajemnemu zniesieniu. Powołany przepis z mocy art. 95 pkt 1 u.SN stosuje się również do postępowania w sprawie ze skargi nadzwyczajnej.

Zdanie odrębne od wyroku i jego uzasadnienia złożył ławnik SN Aleksander Stefan Popończyk.